

PREKEN

Klosterkirken, Tiller

Takksigelsesmesse for helligkåringen av

Sta. Maria Elisabeth Hesselblad

22.09.2016

I Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn. Amen.

Når vi betrakter Den hellige Elisabeth Hesselblads liv, er det tre ord som springer mot oss: sannhet, mot, barmhjertighet. Sta. Elisabeth var sannhetssøkende, hun var modig, hun var barmhjertig.

Allerede som ung søkte Elisabeth sannheten samvittighetsfullt. Hvor er den sanne Kirke, hvor er den ene hjord Jesus taler om? Det krevet betydelig mot av den unge svenske piken å følge samvittigheten da hun ble gitt svaret: Den katolske kirke. Barmhjertigheten var grunntonen i hele Elisabeths liv, først som sykepleierske i Amerika, senere som en hengiven datter av Den hellige Birgitta.

I Barmhjertighetens år blir vi påminnet om vårt kall til å leve ut de 7 legemlige og de 7 åndelige barmhjertighetsgjerninger. En av de vanskeligste av dem er den som lyder «å tale syndere tilrette». Hvordan taler vi syndere tilrette uten selv å falle i hovmodets synd? Dette kan Sta. Elisabeth lære oss noe om. I likhet med Sta. Birgitta hadde hun mot til å tale dem tilrette som satte seg opp mot sannheten – også når sannhetens motstandere var av høy stand og edel byrd. Og hun gjorde det ydmykt og barmhjertig.

Hvem er disse synderne vi skal tale tilrette? Den første gruppen vi konfronteres med, er alle de mennesker som ikke kjenner sannheten

om Gud. I dåpen ble vi gitt profetkallet. Vi skal forkynne Evangeliet, det glade budskap. Men Evangeliet tas ikke alltid imot med glede. Vi er vidner til en tiltagende ateisme som blir stadig mer aggressiv. Hvis avisene omtaler en sak om religion, kan vi være sikre på at kommentarfeltene fylles opp av hundrevis av negative, ja hatske leserinnlegg. Beskyldningene som slynges mot oss, er at vi religiøse mennesker i beste fall er naive og dumme, i verste fall direkte skadelige for det moderne samfunn. Det krever mot av oss å stå imot og si: «Det finnes en Gud.»

Det er modig å si «det finnes en Gud». Enda mer mot kreves det for å si «det finnes én Gud». Mange religiøse mennesker blir nemlig også støtt av denne påstanden. I vårt pluralistiske samfunn ligger det en forventning om at vi skal si: «Det kan godt finnes mange guder; du har din, jeg har min.» Men det kan vi aldri si. Vi oppleves kanskje som ubarmhjertige, men barmhjertighetsgjerningen «å tale syndere tilrette» krever av oss at vi sier: «Det finnes én Gud, den treenige Gud.» Gud er én, Sannheten er én. Gud har et ansikt: Jesu barmhjertige ansikt, såret for våre synder. Sannheten har et navn: Jesus Kristus. Vi taler syndere tilrette når vi taler sant om Gud.

Den andre gruppen syndere vi konfronteres med, og som vi skal tale tilrette, er alle de mennesker som ikke kjenner sannheten om Guds Kirke. Sta. Elisabeth søkte den sanne Kirke, den ene Jesu hjord. Og hun fant det hun søkte. Hun fant veien hjem til Den katolske kirke. Det økumeniske klima er et annet idag enn det var for bare noen tiår siden. Vi katolikker omgås ikke-katolske kristne i fred og fordragelighet. Mange vennskapsbånd er knyttet på tvers av kirkesamfunnene. Gud være lovet! Men alt er ikke vel. Og vi har ikke lov til å tie om det smertefulle. De nordiske lutherske folkekirker beveger seg raskt i en retning som bedrøver oss. Vi var vant til å stå sammen om mye av moralteologien, om forståelsen av ekteskapet, om kampen for vernet av det ufødte liv. Det gjør vi ikke lenger. I tillegg aner vi en teologisk utvikling på et dypere plan: selve det klassiske

kristne gudsbilledet omdefinieres. I denne situasjonen kreves det betydelig mot av oss å våge å si: Det finnes én Gud, og det finnes én Kirke. Kirkens enhet er ikke noe diffust og usynlig som ligger et sted bak alt det som skiller oss kristne. Kirkens enhet er synlig og håndgripelig. Vi er bundet sammen i et synlig fellesskap. Den som søker fellesskap med Kristus, må søke kommunion med Kristi stedfortreder, paven. De nordiske kristnes enhet med Rom var, som vi vet, et livslangt prosjekt for Sta. Elisabeth. Så krever det altså mot av oss å tale de syndere tilrette som ennå ikke er kommet til den erkjennelse at Jesu Kristi sanne kirke er den Kirke Han tuftet på Peter, klippen.

Den tredje gruppen syndere vi skal tale tilrette, er den gruppen det krever aller mest mot å konfrontere, nemlig oss selv. Har vi det mot som kreves for å oppfylle det profetkall vi fikk i dåpen? Har vi mot til å tale sant om Jesus og Hans Kirke? Forsøker vi å praktisere denne barmhjertighetsgjerningen, «å tale syndere tilrette»? Og hva med de andre 13 barmhjertighetsgjerningene? Idet Barmhjertighetens år går mot slutten, må vi stille oss det selvransakende spørsmål: Har jeg i løpet av dette året gitt den barmhjertige Gud et ansikt i verden? Vi betrakter Den hellige Elisabeth Hesselblads liv, og vi møter en sannhetssøkende, modig og barmhjertig kvinne. Vi sammenligner oss selv med henne, og sannsynligvis må vi ærlig erkjenne at vi kommer dårlig ut av sammenligningen. Men Gud har ikke gitt oss denne store helgen forat vi skal miste motet når vi sammenligner våre liv med hennes. Tvert imot, vi har fått henne som en oppmuntring. Den almindelige svenske piken fra en helt vanlig familie viser oss at hellighet er mulig også for oss. Hvis vi oppriktig søker Gud og Hans vei, kan Han gjøre store ting, også i våre liv, også gjennom oss. Så la oss be Gud om at Han på Den hellige Elisabeths forbønn vil hjelpe oss til å leve modige, sannhetssøkende liv i barmhjertighetens tjeneste. Amen.

I Faderens og Sønnens og Den Hellige Ånds navn. Amen.